

kun til at forvirre og forstyrre. Men naar vi have talt om en Afløsning af Hartkornskatten, altsaa om en Afløsning imod Erstatning, høve vi jo aldrig talt om andet end Hartkornskatten, hvor den er fikseret. Afløsning af en Hartkornsskat, der ikke er fikseret, der er 10 Kr. i Aar og 16 Kr. næste Aar pr. Td. Hartkorn, er jo en Umulighed. Hvorledes skal man kunne fiksere Værdien af en Kommuneskat, der varierer Aar for Aar? Saa skal man, i alt Fald i Reglen, i Forvejen, have fikseret Skatten, forinden man fikserer det Beløb, den skal afløses af. Vi kende jo denne Sag fra tidligere Tid; en æret tidligere Rigsdagsmand for Maribo Amts 3dje Valgkreds, der nu er borte, har tidligere fremdraget det Spørgsmaal — jeg tror for Resten med en modsat Besvarelse — men det har altsaa været paa Bane, foranlediget af ham. Men det var Hartkornskatten til Staten, og jeg kan forstaa, at man kan sige: Hartkornet har det fra gammel Tid været paabyrdet at betale saa og saa meget i Gammelstat; det vide vi, hvad er i Kapital, lad dem have Lov til at afløse det med en Kapitaludbetaling og saa være fri. Men jeg har aldrig hørt — vil den ærede Minister fortælle mig noget nærmere om det? — at man kunde afløse den kommunale Hartkornsskat samtidig med, at man holdt paa dens væsentlige Variering baade til Amt og Kommune. Det er ugørligt. Hvorfor blander man saa de to Spørgsmaal sammen: Modstanden imod Fikseringen og Tanken om Afløsningen? Nej, man kan tale om Afløsning eller Ophævelse af en Statshartkornsskat, men før den er fikseret ved Lov, fikseret og fastsat til saa og saa meget, før forekommer det mig, at det er umuligt, at der her kan findes nogen Norm for Afløsning, eller at der kan være Tale om Afløsning af den kommunale Hartkornsskat. Lad os derfor saa Rede paa, hvorfor den ærede Minister og hans Medhjælpere ere saa bestemt imod §§ 39 og 40, og hvorledes de mene, at de ville komme i Vejen for en Afløsning. Tværtimod, jeg paastaar, at vi først maa naa til en Fiksering af Kommuneskatten og sige: mere maa der i alt Fald ikke hvile paa de faste Ejendomme. Det hindrer for det første ikke en fuldkommen Ophævelse af denne Skat, den vil ikke ramme nogen uretfærdigt, efter at den er fikseret, og for det andet vil det være det første Skridt til en Afløsning, hvis man virkelig vil have en Afløsning af denne Byrde, altsaa Udbetaling af en Kapital til Kommunerne med en Opgivelse deraf. Det er Fremtiden forbeholdt, men det er Vejen. Det, der altsaa er Vejen til en endnu mere

fremstille d'Her., som om det var noget, der absolut var en Hindring for at gaa den af os omtalte Vej.

Saa siger den ærede Minister, at sætte en Formueskat til $\frac{1}{10}$ p. m. for hver Procent Indtægtsstat, beregnet efter vor § 13, det vilde naturligvis Kapitalisterne gerne, thi saa vare de fri for Skønnet, saa havde de ikke at gøre med Skønnet, saa havde de et fast Beløb. Men det er en Misforstaaelse af den ærede Minister. Skønnet blibe de ikke fri for; men Skønnet over, hvilken Kapital de skulle betale $\frac{1}{10}$ p. m. af, det er selvfølgelig et Slumpetragt, naar der ikke er dannet et Grundlag for, Regler for Skønnet, det er jeg enig med den ærede Minister i; den ensfoldige Guddommelighed tilbeder jeg ikke, og har jeg aldrig tilbudet. Jeg har aldrig været med til i en Kommune paa Slump at paalægge Formue- og Lejlighedsstat, som om man troede, at det kunde man sidde og slænge hen, som man skønner. Jeg har altid været med til at danne en bestemt Oversigt over de paagældende Skatteydere efter visse bestemte Regler og derefter fikserer deres Formuers Erilling til hinanden i Tal, for saa derefter at beregne deres Formue og Lejlighed. Men jeg begriber i øvrigt ikke, hvorfor den ærede Minister, naar han tror, at Kapitalisterne gerne ville have det, hvorfor han saa er saa absolut imod, at man skal skønne over, hvad Formue hver enkelt har, eller han selv skal godtgøre det, og at det saa bliver bare en lille Smule mere, bare en lille Smule Tillæg, fordi han ejer noget. Men til samme Tid, som den ærede Minister mente, at de større Formuer godt kunne gaa ind paa det, fordi det er fikseret, mente han, at de, der ikke havde nogen videre Formue, vare ildbe stillede ved denne Skat; og paa den Maade synes han at være mod Formueskatten i Principet. Det er virkelig interessant. Vi sige, indtil 3,000 Kr. kan der fritages, særlig hvis det er Møbler, og derved fritage vi saa godt som hele Arbejderklassen. Og skulde der være nogen, der har 4—5,000 Kr. Formue af forskellige Genstande, hvad enten de kunne give Udbytte eller ikke, var det ikke saa farligt, om de kom til at betale $\frac{1}{10}$ p. m.; det dø de ikke af. Jeg er vis paa, at alle de vedkommende gøre det gerne, hvis man gaar ind paa Formue- og Lejlighedsprincipet. Der er for øvrigt i vort Forslag forskellige særlige Fortrin; thi vi have ved hele Bygningen af Forslaget søgt at føre det dertil, at man kende Kommunernes egentlige Skatteværdi, og derigennem lettere kunde føre den Skat, som vi her have foreslaaet, over til en Statskat. Naar den ærede Minister mener, at det er ubilligt, at